

բանասիրական

ԲԱՆԱՍԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

ԱՆՁՂՁՈՒԹԻՒՆ

ՅՈՒԴԱ

Ճակատ կընձուեալ, դէմք դալկահար, յօնքն ի կախ,
Կիանողիք պըղտոր յարեան ի մըթար,
Օերերական շարժելով քայլսըն դանդաղ
Ի տաճարէ դրանց ոմն արտաքս ելեալ գայր :

Հազիւ թէ խուն մի հեռացեալ էր անտի՝
Իբր ոք յերկար ինչ զի հատեալ ձանապարհ,
Ի բարձրաւանդ իմն որ դիպեալ առաջի՝
Խոնջ բազմեցաւ, սեւեռեալ զաշն ի տաճար :

Արդեօք զատկանցն է սա սըրբոց ուխտաւոր,
Իւ արդ զորդւովքն աղէկիզի հեռաստան .
Կամ յիստուծոյ տուն ոք դիմեալ սըդաւոր՝
Ի զդիւր խընդրեաց, կամ ի կարին օգնական :

Աւ. դէմք նորա չքերեն ըզխինդ զայն տըխուր՝
Օ ո՞ր յիշատակք սիրոյ հեռուստ ներգործեն .
Աւ. յաշս անդ իւր չփայլէ սփոփանքն այն մաքուր՝
Օ ո՞ր ոք ըզգայ թափեալ ինչ բեռն ի սըրտէն :

Կամն եկաց ձիգս այնպէս, 'ւոչ նոր խորհըրդոց
Տիպք յաջորդեալ յայն ճակատ սառն անցանեն,
Թըւին հրաժեշտ տըւեալ նըկատքն այն յուսոյ,
Իւ ինչ ոչ այլ տեսանել բայց ի իրղձէն :

Խընդրեաց արտօսր, այլ նըմա բիբք ժըխտեցին .
Օ ի եւ ոչ այնմ էր ըսփոփման արժանի .
Ի զձեռսն ի գլուխ յայնժամ եհար նա ուժզին,
Դառն իմն հառաչ խորոց սըրտին արձակի :

“ Անէ՛ծք աւուրն յորում ծընայ, անէ՛ծք յայն .
,, Անէ՛ծք որ զիս յայս անիծից լոյս եհան .
,, Անէ՛ծք երկրի, անէ՛ծք երկնից 'ւոր ի նմա .
,, Անէ՛ծք քեզ, Քուդայ,

Իւ կըրկնեցին երկիր, կամարն աստեղեայ,
“ Անէ՛ծք քեզ Քուդայ, . . . :

“ Եկաց յայն ձայն , յանկարծ ի վեր նա վաղեաց ,
“ Ու . ոչ Քուդայ են լոկ անէծք „, մըսընչեր ,
Եւ ի տաճար զգէմնն հաստատեալ մըթազգեաց՝
Ծալւէր յոսին յայտսըն ծաղու ինչ ըստուեր :

“ Եւ դուք ընդ իս , վասք , որ մերժէքդ անագան .
Օձեր եւս այս ձեռք գընեաց յարծաթդ դատակնիք .
Ու , Քուդա ոչ ի ձէնջ զատչի յաւիտեան ,
Ի դժոխս յաւէժ զնա ձեզ սատան վարձեցիք :

„ Արիւնն անմեղ ի պիղծ հարեալ ձեր ճակատ՝
Ելշան անջինջ կացցէ ի սուր Այտակչին ,
Եւ զայդ յանշէջ բոցոյն տեսեալ խորխորատ՝
Տաց աւետիս թէ աւանիկ են հասին :

„ Ինէծք ի գլուխըդ ձեր անէծք սեաւ յոգին .
Ինէծք յեփուտ անդ ձեր , անէծք տաճարին .
Ինէծք յօրէնսդ եւ ումէիք պաշտօնեայք ,
Ինէծք ձեզ Քուդայք „ :

Եւ կըրկնեցին դըժոխք եւ վլհքն հինօրեայք ,
Ինէծք ձեզ Քուդայք :

Ինդ ի յաւէժ մահուն սուզեալ յիշատակ ,
Եւ յառաջեալ մըտօք՝ յոր հուպն էր գնալոց ,
Կարծեաց յերկրէ թէ երբ խուսէ ինքնարձակ՝
Դջն ի դըժոխս՝ ոչ ծանրի նմա վրիժագործ :

Հէք , ոչ գիտէր թէ հզօրն ըզնա լըքեալ էր
Համբուն յանձին իւր անդ ի ձեռսն եւ ի կամն .
Ծէ՛ վայ ուստի զաջ միանգամբառնայ Տէր ,
Ուի շանթ մահուն զի գոյ նորա վառել կեանս :

Բայց սոսկալին յայն անըրջից թանձրամած՝
Ինյուսութիւն զոր ընծայէր ցանկալի՝
Օ արթեաւ յանկարծ զինուց ի շող Ճօճընթաց ,
Չայն յունկն հարաւ որոտընդոստ “ Այաչեսցի „ :

Այրափեցաւ . ամբոխ ետես ի ստորեւ .
Դանեաւ ըզգունդ , դըպիրս եւ ծերս նենգաժէտ .
Եւ ընդ բեռամբ սեաւ գերանի քառաթեւ
Դանեաւ ու այն էր որ հեծէր մահուն յերթ :

Դանեաւ . . ահէղ ծանօթութիւն , զսուրբն արիւն՝
Հոսեալ , կոխեալ , զոր ինք եհանն ի վաճառ .
Եր աշխարհի մեղաց ըզհօր գըթութիւն ,
Եւ մատնըչին՝ զարդարութիւնըն կարդայր :

Ի՞ր ըղվարազ անհեթեթ
Ի դիպածիգ հարեալ նետ,
Յահ եւ զայրոյթ ոխաթափ
Ինդ ձոր, ընդ վախ գընայ թափ,

Յուղա վազէր ահափետ
Ենգէտ, աւազ, թէ յոր կէտ.
Խոյս ի խըղձէն իւր հնարէր,
Այլ զթըշնամին յինք տաներ:

Որչափ եւ յո դիմէր նա՝
Ի ձայն պակչէր ցանգ նորա.
Եւ նոր ի նոր ցանգ հարուած,
Եւ չարաթոյն էր խայթուած:

Ենց նա ընդ դրունս Աաղիմայ,
Աա զձայնն արկ յուշ Ավսաննայ.
Ինդ ձիթենեաց անց բըլուր՝
Օահեղն ած յուշ սա համբոյր:

Այլ ընթանայր խելացնոր
Դանդաշելով կայէն նոր.
Ի վրէժ արեան Արդարոյն
Կարծէր զինեալ ըզբնութիւն:

Ոզկայ էառ ի նսեմաստուեր ինչ հովիտ,
Ետես դերբուկս, եւ կոյտս ոսկերց թանձրախիտ.
Որշուառութեան անուն ի ձորն այն կոչէր
Չարագործացն յոսկերաց մըթեր:

Ենդ սեւաստուեր նըստաւ ծառոյ մի նդ բընով,
Ա էր հայեցաւ, երկին պատի նմա միգով.
Եւ հայհոյանք՝ զոր պատրաստի էր ժայթքել
Այեռան՝ շըրթանց իւր ի կափկափել:

Օգատապարտեալ լըւաւ զիւրեւ ծաղը ըստուերց,
Եւ ի հողոյն ետես կայտուել զգարշն ոսկերց.
Դշտոխք զոտիւք փեռեկեին բոցադեղ
Ախոյենին անձկալով ի տես:

“ Օ ի կաս Յուղա „. ձայն իմն յականջո իւր հարաւ,
Եւ իբր ի ձայն ինչ քաջալեր նայեցաւ.
“ Օ ի եւս կայ քո ուերկրի ոյր ես դու սոսկումն.
“ Դշտոխոց ծնունդդ էր եւ կոչումն „ :

“ Դշտոխք „ . . . զոչեաց, եւ սարսեցին արձագանգք,
“ Ամէք զաւարդ եթէ եւ դուք ոչ սոսկայք „ . . .
Աաղեաց լընուլ զվըշիռ զոր ետ անսուտ խիղճ,
Ինքն օձրագործ, դատող եւ դահիճ:

Օգօտին կախեաց անուր ընդ սատ մի ծառոյն
Եւ նդ պարանոցն արկ խեղդ , Ճօ՛քէր մէջ օգոյն . . .
Եւ մինչ կենաց բանայր խաչիւ զմուտն Յիսուս՝
Անն ընդ մահուն թաւալէր ընդ զրունա :

Հ . Խ . Գ

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

Լուղովիկու ԺԶին փարքն ու մահը ¹:

Պարտէզը քալելու ժամանակ խեղձ ընտանեաց դիմացը ուրիշ տեսակ տեսարան մըն ալ կը բացուէր , որ առջիններէն ոչ ինչ նուազ զիրենք կը վշտացը նէր . այսինքն խել մը հաւատարիմ մարդիկ որ իրենց պարտէզ ելած միջոցը յարմար ժամանակ կը սեպէին թագաւորն և թագուհին տեսնելու , մէկէն ան պատուհանները կ'ելլային որ տաճարին պարտէզին վրայ կը նայէին . և իրենց դէմքին վրայ լաւ կը ցուցընէին սրտերնուն զգացմունքը : (Ը մը ինծի այնպէս տեսնուեցաւ որ պատուհաններէն նայողներէն մէկն ալ իժուրզէլ մարդիզուհին էր . և այնչափ աւելի այս կարծեացս վրայ հաստատուեցայ , քանի որ կը տեսնէի որ ուշագրութեամբ մը արքայորդւոյն վրայ կը նայէր , երբոր անիկայ ծնողացը քովէն կը հեռանար : Իս իմ դիտողութիւնս Եզիւսաբեթ խաթունին իմացուցի , որն որ մինակ իժուրզելին անունը լսելով չի կրցաւ արցունքը բռնել . որովհետեւ միտքը դրած է եղեր որ ան ալ սեպաւեմբերի Չեն սպաննուղներէն մէկն եղած ըլլայ . “ Կ’նչ , կանչեց , դեռ ողջ է իժուրզէլ մարդիզուհին . . . Երկրորդ օրը ետևէ ըլլալով իմացայ որ դեռ ողջ է եղեր , ու իր կալուածներուն մէկուն մէջ կը կենայ եղեր . և թէ նոյնպէս Դարանդ իշխանուհին և իշխանութիւնը , որոնք օգոստոսի 10th

ապստամբաց ամրոցին վրայ յարձրկած ատեննին յիշուլը պալատն էին , անզգամներուն կատաղութենէն կրցերէին ազատիլ : Իսոնց ողջութեան լուրը որոնց անկեղծ սէրը շատ առիթներու մէջ տեսնուած էր՝ մեծ միսիթարութեան և ուրախութեան պատճառ եղաւ թագաւորական ընտանեաց , բայց ափսոն որ այս ուրախութիւնսքիչ տեսեց . վասն զի քանի մը օրէն լսեցինք որ (Ս է անի բարձրագոյն դատաստանարանին բանտին մէջի եղած կալանաւորները սեպտեմբերի 9th Ա երսայլի մէջ անզգաբար սպաննուերէին : Ա ոյնպէս շատ սրտցաւութեան պատճառ եղաւ թագաւորին Պրիզաք դքսին մահը , որ խուզութեան սկիզբէն սկսեալ օր մըն ալ թագաւորին քովէն չէր հեռացած : Ը ատ ցաւեցաւ նոյնպէս Տը-լիստարդին և ուրիշ քանի մը բարի անձանց մահուանը վրայ , որոնք ամենքն ալ իր և հայրենեաց վրայ ունեցած սէրերնուն զոհ եղեր էին :

Ա եպտեմբերի 24th կէսօրուան ժամը չորսին , Ա իւպին անունով քաղաքական պաշտօնեայ մը շատ մը ձիաւորներ ու սրիկաներ գլուխը ժողված եկաւ աշտարակին դիմացը հրովարտակ մը կարդալու համար . փողերը հնչեցուցին , և խոր լուսութիւն մը պատեց . Ա իւպին թէպէտև զօրաւոր՝ բայց խուզու ձայն մը ուներ Ա տենտորի՝ պէս . սակայն թագաւորին ընտանիքը առանց դժուարութեան կրցաւ հասկընալ հրովարտակին ինչ քանի վրայ ըլլալը , որով կը ջընջուէր թագաւորական իշխանութիւնը , ու անոր տեղ հասարակալետութիւնը

¹ Հոմերոսի քաջերէն մէկը . որ նշանաւոր էր իր զօրաւոր ձայնին համար :